

第一章

我叫纪国庆。

二十六岁。

我不喜欢我的名字，它是上个世纪最俗气的名字之一，叫这个名字的人都是十月一号国庆节出生，我也不例外。何况我姓纪，纪念国庆，你说俗不俗吧。我为自己和一大堆的国强，国栋，建国一起长大感到悲哀。

我不喜欢这名字还有个原因，这和我的身份很不相符。

我自小就是个混混。我从初中开始就喜欢看香港的警匪片。我经常幻想这样的场景，我露出粗壮的胳膊，上面纹了一条蛇，小弟们看到我走过来一起喊我，彪哥，我则看都不看他们，毫不在意地走过去。

然而我叫纪国庆，既不匪气也不霸气，这比我手臂没有肌肉更让人恼火。

我也不喜欢我出生的年代，八十年，改革开放之后的两年。我从小到大见识了改革开放之后的各种怪现象，八九动乱，九十年初股票热，房地产热，然后各种腐败，学校扩招，文凭贬值。

说到文凭，我父亲经常以自己是高中生而自鸣得意，夸夸其谈。他那时候高中生是有文化的象征。后来教育产业化了，上大学的多了，大学生不值钱了，现在研究生多了，也不值钱了，留学生也多了，也不值钱了。

1

Ik heet Ji Guoqing.

Ik ben zesentwintig jaar oud.

Ik heb altijd een hekel aan de naam Guoqing gehad, want het was een van de meest voorkomende namen van de jaren 1980. Al degenen die zo heetten, waren allemaal net als ik op 1 oktober geboren, de nationale feestdag. Met Ji, mijn familienaam, daar nog eens bij heette ik dus heel lullig: 'Nationale Feestdag vieren'.¹ Ik vond het diep treurig dat ik opgegroeide tussen mensen met namen zoals Nationale Kracht, Maatschappelijke Zuil en Nationale Opbouw.²

Er was nog een andere reden dat ik een hekel had aan mijn voornaam want hij paste helemaal niet bij mij.

Van jongs af was ik een loser. Na de basisschool kreeg ik nooit genoeg van het kijken naar vechtfilms uit Hongkong. Ik fantaseerde vaak dat ikzelf in zo'n scene zat: dan stak ik mijn sterke armen uit met daarop een slang getatoeëerd, de andere bendeleden kwamen al roepend naar mij toelopen en keken met ontzag naar mijn dierlijke kracht, maar ik keurde ze geen enkele blik waardig en liep ze straal voorbij.

Maar ja, ik heette nou eenmaal Ji Guoqing, daar zat niets macho's of gewelddadigs aan, en dat vond ik nog lulliger dan mijn slappe spierballen.

Ik had ook helemaal niks met mijn geboortejahr: 1980, twee jaar na de invoering van de liberalisatiepolitiek.³ Ik groeide op met de bizarre gevolgen van die politiek, de onlusten van '89, de beursbeleggingsrage begin jaren '90, de vastgoedhype, daarna de corruptieschandalen, de massale inschrijvingen bij het hoger onderwijs en vervolgens de diploma-inflatie.⁴

Wat diploma's betrof, was mijn vader erg trots op zijn middelbareschooldiploma, en schepte er altijd over op. In de jaren 1980 gold je met voortgezet onderwijs al als een hele geleerde, maar later kwamen die onderwijsfabrieken. Toen steeds meer studenten hun bachelordiploma gingen halen, verloor dat zijn waarde. Naderhand werd het halen van een mastergraad steeds populairder en werd dat ook minder waard. Toen Jan en alleman in het buitenland ging studeren, stelde dat ook niet veel meer voor.

这个世界什么一多就不值钱了，这是我迄今得出来的最让我沾沾自喜，并且喜欢到处推销的一个结论。

幸好我没考上大学，没考研究生，更没有出国留学，否则念了十多年书到头来还是落个不值钱，那样不值钱还不如现在这样不值钱，这样我心里反倒平衡了。

我的那些名字同样不值钱的哥们儿却羡慕的我要死，不是别的，只是因为我在巴黎。

巴黎，这个名字听着就洋豁。巴黎，法国，欧洲，在他们心里这些可都是浪漫的代名词。那些哥们儿在国内羡慕得不行了，并且以为这里的洋妞遍地等着你钓，甚至主动过来约你请你喝咖啡然后带你回家。我因为他们羡慕而洋洋得意，经常买了中国卡在公用电话亭一个电话打到国内去：

“喂，靠！干嘛呐？”

“你在哪儿那？”

“还在巴黎啊。”

“靠，不去泡妞多浪费啊！”

“哎，总要休息休息吧！”

“什么时候回来给哥们儿打个电话啊，别发了财忘了兄弟啊！”

“哦，不会不会。”

我满口答应，弄得真有那么回事似的。挂上电话我会狼吞虎咽地咬手里硬邦邦的长棍面包，嘴里骂道：

“妈的，都以为这里有金子捡呐！我靠！”

有时候他们追问我睡过外国女人没有，开始我还实话实说，后来我发现说完之后他们的态度会马上冷淡下来，终于有一次我对电话那边说：

“昨晚刚在酒吧钓了一个洋妞。”

In deze wereld had elke vorm van overvloed nu eenmaal geen enkele waarde. Het gaf me veel voldoening dat ik daar helemaal zelf achter was gekomen en dat wilde ik best aan iedereen kwijt.

Gelukkig had ik geen enkel universitair diploma en had ik al helemaal niet in het buitenland gestudeerd. Anders had ik meer dan tien jaar aan studie besteed zonder er uiteindelijk maar iets mee op te schieten. Toen was ik dus net zo ver zonder al dat gestudeer. Dat vond ik wel zo geruststellend.

En toch waren mijn makkers met net zulke waardeloze namen als die van mij hartstikke jaloers op mij. Enkel en alleen omdat ik in Parijs zat.

Parijs, de naam alleen al riep 'oh la la' op. Parijs, Frankrijk, Europa, dat was een en al romantiek voor ze. Die lui in China zagen groen van jaloezie. Ze dachten ook nog dat de meisjes daar overal op je stonden te wachten, en dat ze zelfs het initiatief namen om je uit te nodigen voor koffie voordat ze met je de koffer indoken. Nou, ik liet ze maar lekker jaloers op me zijn. Vaak kocht ik een internationale telefoonkaart om ze vanuit een telefooncel te bellen.

"Hallo daar! Wat spook je uit?"

"Waar hang jij uit?"

"Nog steeds in Parijs."

"Eikel, als je nu niet met een meisje bent – zonde van je tijd!"

"Nou ja, ik moet ook wel 'ns op adem komen."

"Als je nog eens deze kant op komt, geef je oude makkers dan een belletje. Je moet niet rijk worden zonder aan je beste vrienden te denken!"

"Oké, doe ik."

Ik beloofde altijd van alles, zoals je dat netjes aan een baas doet. Nadat ik had opgehangen, ging ik uit het vuistje grote brokken keihard stokbrood naar binnen schrokken, binnensmonds vloekend:

"Klote, die denken allemaal dat het goud hier voor het oprapen ligt! Verdomme, dat maakt me razend."

Soms vroegen ze me of ik met Westerse meisjes had geslapen. In het begin zei ik de waarheid, maar toen merkte ik dat hun interesse onmiddellijk bekoelde en daarna zei ik weleens:

"Gisteravond nog heb ik in een bar een Westerse versierd."

我的话马上被打断 —

“长什么样的，金发碧眼的那种？”

“是啊，身材那个棒啊！”

“胸很大对吧？”

“嗯，确实大。”

“感觉怎么样的，你讲讲！”

“这个嘛，不好说啊，要你自己体会……”我听得到电话那边有咽口水的动静，故意吊起他们的胃口。我知道他们有多想听细节，电话那边一定是眼睁得大大的等着我描述，可他们不知道我自己都想知道那是什么感觉。

突然觉得为了满足虚荣心而和别人一起意淫多么可怜，便顿了顿嗓子，停了下来，对电话那边说：

“我走啦，有人打我手机了，去谈个生意上的事情，挂了啊！”

这种事情屡试不爽，我都说腻了，不过每次他们转弯抹角又会说到这个话题，我避而不及。

我总给国内的狐朋狗友打电话是因为的觉得孤单。

虽然来巴黎三个月，我觉得是过了三年，每天在地下室的厨房站一天，从天亮到天黑，唯独中午吃完饭后休息的时间能出来透透气，电话越打我越觉得没劲，那些花花故事都是编出来吊他们胃口的，晚上回到屋里还是和搭铺的人一样，暗地里自慰，然后疲倦不堪地睡去，日复一日。

我坐地铁一个半小时才到上班的地方，从巴黎的这一头坐到那一头，然后钻进厨房，一天都看不到光亮。

我觉得压抑，这种压抑比性压抑更让人透不过气来。

Ik werd dan direct in de rede gevallen -

“Hoe zag ze eruit? Blond met van die blauwe ogen?”

“Absoluut. En ’n figuurtje om af te likken.”

“En van die lekker grote tietten?”

“Mmm. Echte kanjers.”

“En hoe was het? Vertel op!”

“Nou eh, moeilijk te zeggen, je moet het zelf meemaken...”

Ik hoorde de ander speeksel inslikken en liet hem expres watertanden. Ik wist hoe graag die lui daar alles in geuren en kleuren wilden horen, en met van die grote starende ogen elk detail zaten op te slurpen. Maar ze wisten niet dat ikzelf ook zo graag had willen weten hoe dat voelde.

Plots dacht ik dan wat een zielig gedoe om anderen zo lekker te maken, enkel en alleen om je eigen ego te strelen. Even stakte mijn stem en dan zei ik:

“Ik kap er nu mee, iemand belt me op mijn mobiel, ik moet een zaakje regelen, ik hang op.”

Dit kwam herhaaldelijk voor, gewoon uit verveling, maar steeds als ze het daar weer over wilden hebben, probeerde ik het te vermijden. Ik belde die vrienden gewoon op omdat ik me rottig en eenzaam voelde.

Hoewel ik pas drie maanden in Parijs was, leek het wel drie jaar. De hele dag stond ik op mijn benen in die ondergrondse keuken en enkel in de rustpauze na de lunch kon ik even naar buiten om een luchtje te scheppen. In telefoontjes had ik steeds minder zin, al dat zinloze geklets was alleen maar om ze te verlekken. ’s Avonds leek ik net op al die avondverkopers, die thuisgekomen als troost stiekem met zichzelf speelden en daarna van pure uitputting in slaap vielen, dag in dag uit.

Ik was anderhalf uur met de metro onderweg naar m’n werk, van het ene eind van Parijs naar het andere, en wanneer ik de keuken indook, was het bye-bye tegen het daglicht.

Die ruimte bezorgde me een en al frustratie, veel meer dan mijn seksuele frustratie.

我出生在江苏盐城，十四岁的时候全家人迁到南京。在江苏有个怪现象，苏南和苏北分得很清楚，苏南人被苏北人称为江南蛮子，江北人这个称呼本身就带了歧视色彩，苏南人则喊苏北人为江北人，而我就是个不折不扣的江北人。

我开始成为小混混是在初中的时候。

我暗恋班里的一个姑娘小玉，她祖籍苏州，我喜欢听她细声细气并且带点嗲的普通话，我上课的时候常常偷看她，有一次我终于忍不住了，下课时惊慌失措地给她传了个纸条，这是我琢磨了好几天写出来的，其实是一大段拐弯抹角的废话，没有什么实质内容。

我眼睁睁看着她狠狠地把我的纸条以一个优美的弧线扔进了垃圾桶，然后听到她自言自语，“神经病！”

以后她再也没有理我。

我开始自娱自乐。可惜我对数理化毫不感兴趣，成绩很差劲。数学课上老师讲的津津有味的时候常常突然停下来，大声喊道，“纪国庆！”

我停下正弄着前排女生头发的手，呆呆地看着秃顶的老师，毕恭毕敬地答道，“哎！”

同学们“哄”的一声笑了起来。

老师阴沉着脸说，“你给我站起来，你说说，下一步怎么做？”

我老老实实地回答，“我不会，等着您讲呢，都会了还要你干吗？”

老师的脸都气红了，撂出句江南口音的普通话，“不上台盘咯东西！”

然后我就慢悠悠坐下去了。

Ik ben in Yancheng geboren, in de provincie Jiangsu. Op mijn veertiende verhuisden we naar Nanjing. Jiangsu had een bijzonder kenmerk.⁵ Er was een duidelijke scheidingslijn tussen Jiangsu-Noord en Jiangsu-Zuid. De bewoners ten Zuiden van de Yangtze rivier werden door de noorderlingen barbaren genoemd. Deze benaming die de Noordelingen gebruikten was minachtend bedoeld. De zuiderlingen daarentegen noemden de mensen uit Jiangsu- Noord gewoon noorderlingen. Ikzelf voelde me door en door een noorderling.

Al vanaf de brugklas vond men dat ik een loser was.

Ik was stilletjes verliefd op Xiao Yu, een meisje uit mijn klas. Haar familie kwam uit Suzhou.⁶ Ik luisterde graag naar haar zachte en daarbij ietwat charmante stem als ze Mandarijn sprak. Tijdens de les keek ik stiekem naar haar. Uiteindelijk kon ik me niet beheersen en stopte ik haar in een vlaag van paniek een stukje papier in de hand, met woorden waarover ik een paar dagen gedaan had om die op te schrijven, maar niettemin warrig, zonder kop of staart.

Machteloos keek ik toe hoe ze zonder aarzelen mijn papiertje met een elegante boog de prullenbak in gooide en mompelde: "Volkomen geschikt!"

Ze heeft me nooit meer bekeken.

Daarna begon ik me uit te leven en de gek uit te hangen. Helaas had ik in wis- en natuurkunde totaal geen interesse en bakte ik daar helemaal niets van. In het vuur van zijn betoog hield de wiskundeleraar vaak plotseling op en riep dan keihard: "Ji Guojing!"

Mijn hand hield stil in het haar van het meisje dat voor me zat, ik keek de kale leraar onnozel aan en antwoordde met een plechtig: "Ja?"

De klasgenoten barstten in lachen uit.

En dan zei de leraar fronsend: "Sta op! Hoe gaat het verder?"

Heel oprecht antwoordde ik dan: "Weet ik niet. Ik wacht er juist op hoe u verder gaat. Als ik het wist, wat zou u hier nog te doen hebben?"

Waarop de leraar rood aan liep en in zijn Mandarijn met een zuidelijk Jiangnan-accent zoiets zei als: "Totaal van de pot gerukt!"

Op m'n dooie gemak ging ik dan weer zitten.